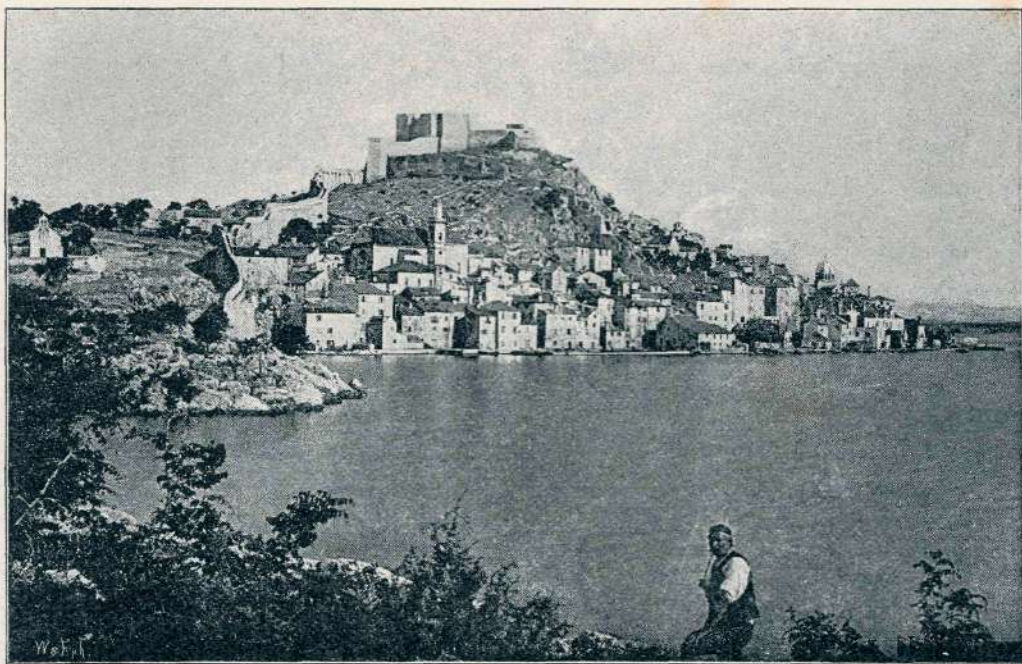

ŠIBENIK V DALMACIJI — NAMERAVANA MORSKA TRDNJAVA.

MILAN PUGELJ:

SMRT ANDREJCA ADAMACA.

SLIKA.

Zimski večer se je bližal in popoldne je bilo pusto in žalostno. Blizu je bilo nebo, v megli zavito, prihajal je glas izza hriba, zategnjena, dolga pesem se je vlekla preko polj, daleč v gozdovih zadaj je udarjalo enakomerno.

Pogledal je človek s hriba doli na vas in je mislil, da je pogledal na pokopališče. Stojé grobovi ob desni in levi, pol podrte hiše stojé, v vsaki leži mrlič; dolg je in suh in njegov obraz ni prijeten.

Na koncu vasi je stal grob, je stala hiša, je ležal v njej dolg in suh mrlič in njegov obraz je bil neprijeten. Pokrili so ga z belo pečo, z veliko rjuho so ga zagnili. K nogam so postavili brlečo luč.

Soba je bila nizka in tesna. V desnem kotu je stala velika zelena peč, po njej so ležale cunje in na obe strani je bila klop.

Tla so bila umazana in čisto črna, stene so bile oguljene in rjave, od stropa doli je visela tuintam pajčevina.

„Hej Andrejec...“

Na klopi ob peči so sedeli kmetje, kadili so iz kratkih pip in so se pogovarjali o mrliču.

„Hej Andrejec... Andrejec je bil Andrejec...“

Rekel je Goš izpod Klanca, potegnil je iz pipe, izpustil dim in se je nasmehnil. Domislil se je daleč nazaj, gledal je predse, na obrazu je bilo veselje.

„Hej Andrejec... Kako sva hodila, hodila...“

Veselje je bilo na starem, gubastem obrazu — menda se je bil domislil na mladost. Daleč tam za gorami, tam je bilo jutro in spomlad in solnce.

„Kaj se domišliš, Reza?“ ...